

Arrest
nr. 148 500 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 januari 2015 van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2015 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 11 januari 2013 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type C.

Op 20 februari 2013 werd het visum geweigerd.

De verzoekende partij diende op 28 februari 2013 opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type C.

Op 3 mei 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 7 mei 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie.

Op 4 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 127 246 van 22 juli 2014 werd dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 29 juli 2014 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 januari 2015 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.07.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moe aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Er werden loonfiches voorgelegd voor de maanden februari, maart en april 2014, alsook van oktober, november en december 2014. De inkomsten die hieruit voortvloeien zijn gemiddeld per maand minder dan 120% van het leefloon, zoals voorgeschreven door bovenstaand wetsartikel.

Het inkomen van betrokkene zelf kan hierbij niet in rekening worden gebracht, het is immers de Belgische die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Verder, wat betreft de behoeftenanalyse die overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.20 dient te worden gemaakt. Gezien de individuele situatie van betrokkenen wordt van de referentiepersoon verwacht dat er minimum gemiddeld het leefloon voor een persoon met gezinslast ter beschikking is uit hoofde van de Belgische. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon geen huur dient te betalen, waardoor inderdaad een groot deel van de woonkosten komt te vervallen. Gezien zij echter niet eens beschikt over het leefloon voor een persoon met gezinslast is er een reëel risico dat zij zich zullen moeten wenden tot het ocmw om voldoende in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Dat volgens verweerder verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” te beschikken.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing echter volkomen onterecht stelt dat met het inkomen van verzoeker zelf geen rekening kan worden gehouden.

Dat echter verweerder volledig onterecht weigert rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat vaststaat dat de Belgische referentiepersoon naast haar eigen inkomsten uit tewerkstelling eveneens beschikt over over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Dat immers verzoeker sedert 1 augustus 2013 met een arbeidsovereenkomst tewerkgesteld is bij de BVBA (...), gevestigd te 8670 Koksijde, (...), en over een gemiddeld netto-maandloon van 1400 euro beschikt (cf. stuk 2).

Dat verweerder uit het oog verliest dat art. 40ter Vw. niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”.

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers levenspartner niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Overigens bepaalt art. 221 B.W. uitdrukkelijk dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat, indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachten hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Dat er sprake is van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat evenwel krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo’n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Dat verzoeker opnieuw onterecht verwijst naar het feit dat verzoekers referentiepersoon niet zou beschikken over het leefloon voor een persoon met een gezinslast.

Verweerder verliest opnieuw uit het oog dat het art. artikel 42, § 1, tweede lid Vw. uitdrukkelijk stelt dat “Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.)

Dat derhalve verweerder bij de verwijzing naar het art. artikel 42, § 1, tweede lid Vw. volledig onterecht verwijst naar de (vermeende) vaststelling dat verzoekers referentiepersoon niet zou beschikken over het leefloon voor een persoon met een gezinslast.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Uit deze bepaling volgt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij wordt verduidelijkt dat de bestaansmiddelen waarover deze onderdaan beschikt ten minste gelijk dienen te zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de eigen inkomsten van de Belgische onderdaan minder bedragen dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Dit gegeven wordt niet betwist door de verzoekende partij. Echter stelt de verzoekende partij dat zij zelf ook inkomsten genereert en is zij van oordeel dat de Belgische onderdaan hierover kan beschikken.

Wat dit laatste betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat de Belgische onderdaan over haar inkomsten kan beschikken. Zij beperkt zich dienaangaande tot een loutere bewering. Er ligt geen volmacht voor waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de Belgische onderdaan daadwerkelijk kan beschikken over deze inkomsten. De verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek dat betrekking heeft op het huwelijk. In casu is de verzoekende partij niet gehuwd. Ter terechtzitting werd aan de raadsman van de verzoekende partij gevraagd om nader toe te lichten hoe de Belg in het geval van een wettelijke samenwoning kan beschikken over de inkomsten van de partner. De raadsman van de verzoekende partij bleef het antwoord schuldig.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorg werd genomen, noch dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet werd miskend of dat de verwerende

partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht aannemelijk op dit punt.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij ertoe gehouden was overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, een behoefteanalyse uit te voeren. In casu wordt niet betwist dat de verwerende partij deze behoefteanalyse heeft uitgevoerd. Evenwel meent de verzoekende partij dat deze behoefteanalyse niet op een afdoende wijze werd uitgevoerd.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Opnieuw stelt de verzoekende partij dat er rekening diende te worden gehouden met haar inkomsten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt het volgende aangestipt:

“wat betreft de behoeftenanalyse die overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.20 dient te worden gemaakt. Gezien de individuele situatie van betrokkenen wordt van de referentiepersoon verwacht dat er minimum gemiddeld het leefloon voor een persoon met gezinslast ter beschikking is uit hoofde van de Belgische. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon geen huur dient te betalen, waardoor inderdaad een groot deel van de woonkosten komt te vervallen. Gezien zij echter niet eens beschikt over het leefloon voor een persoon met gezinslast is er een reëel risico dat zij zich zullen moeten wenden tot het ocmw om voldoende in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien.”

Uit artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij de behoeften van de Belg en zijn partner in rekening moet nemen. Zulks is gebeurd nu duidelijk in de motivering van de bestreden beslissing te lezen staat dat er sprake is van een gezin met 1 persoon ten laste. Verder worden de kosten geanalyseerd en wordt vastgesteld dat een groot deel van de woonkosten komen te vervallen omdat er geen huur dient te worden betaald. Conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt de verwerende partij over welk bedrag de Belg dient te beschikken. In casu is de verwerende partij van oordeel dat dit bedrag moet overeenkomen met het leefloon voor een persoon met gezinslast. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet ingaat op de analyse van de behoeften en evenmin betwist dat de referentiepersoon dient te beschikken over een leefloon voor een persoon met gezinslast. Zij blijft enkel stellen dat de Belgische onderdaan wel beschikt over voldoende inkomsten en aldus beschikt over het leefloon voor een persoon met gezinslast. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering en op geen enkele wijze concrete elementen aanreikt waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de Belg over een bedrag vergelijkbaar aan een leefloon voor een persoon met gezinslast beschikt. Hiermee toont zij niet aan dat de behoefteanalyse niet afdoende op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU